

In memoriam

Obituaries

Prof. dr. sc. ANDELKO WOLF

(22. 2. 1922. – 7. 11. 2007.)



U rane jesenje dane stigla nas je žalosna vijest da nas je zauvijek napustio doajen dermatologije i venerologije, naš dragi prijatelj, učitelj i plemeniti čovjek prof. dr. Anđelko Wolf.

Anđelko Wolf, prof. dr. sc., rođen je 1922. u Slavonskom Šamcu, specijalist epidemiolog, bakteriolog i dermatovenerolog, predstojnik Klinike za dermatovenerologiju KB Rijeka, umirovljenik. Član AMZH od 1983, a redoviti član od 1994. godine.

Na Medicinskom fakultetu diplomirao je u Zagrebu, završio je specijalizaciju iz epidemiologije i bakteriologije, a 1958. iz dermatovenerologije u Zagrebu. Usavršavao se u Lyonu, Francuska. Godine 1965. usavršava se kao stipendist u dermatološkoj i alergološkoj klinici prof. Thiersa u Lyonu (Francuska). Neposredno nakon osnivanja Medicinskog fakulteta u Rijeci izabran je za asistenta za predmet dermatovenerologija gdje postiže znanstveno-nastavno zvanje redovitog profesora, a od 1981. godine je i znanstveni savjetnik. Godine 1966. izabran je za zamjenika, a 1977. godine je predstojnik Klinike za dermatovenerologiju Medicinskog fakulteta u Rijeci i na toj dužnosti ostaje do odlaska u mirovinu. Doktorsku disertaciju »Uloga svjetla u nastanku patoloških zbivanja u koži« obranio je 1972. na Medicinskom fakultetu u Rijeci. Prof. dr. Anđelko Wolf odgojio je tridesetak

generacija liječnika u dodiplomskom i desetak generacija postdiplomanata na Medicinskim fakultetima u Rijeci, Zagrebu i Trstu. Bio je mentor triju doktorskih disertacija, pet magistarskih radova te većeg broja diplomskih radova. Bio je prodekan Medicinskog fakulteta u Rijeci. Njegov znanstveni i stručni interes obuhvaća cjelokupnu dermatovenerologiju, osobito područje alergologije, mikologije, fotobiologije, profesionalnih bolesti kože, genodermatoze i prevenciju spolnih bolesti. Sudjelovao je na brojnim kongresima, simpozijima i sastancima u zemlji i inozemstvu (Napulj, Graz, Trst i Sofija). Istraživanjem utjecaja svjetla na patološka zbivanja u koži dao je velik doprinos dermatološkoj znanosti. Kao voditelj projekta zajedno s drugim autorima sudjelovao je u znanstvenoistraživačkom projektu »Profesionalne dermatoze u primorsko-istarskoj regiji«. Daljnji znanstvenoistraživački interes bile su mu genodermatoze o kojima objavljuje rad u suradnji s prof. Dušanom Jakcem u inozemnom časopisu »Hautartz« 1975. godine i u domaćem časopisu »Acta Dermatovenerologica Iugoslavica« 1983. godine. Svoj doprinos dao je i u prevenciji spolnih bolesti na osnovi istraživanja u lučkom gradu. Objavio je 70 znanstvenih i stručnih radova u domaćim i stranim časopisima, oko 300 kratkih popularnih članaka iz područja znanstvenog prosvjećivanja, poglavlja u udžbenicima te skripta. Tiskao je samostalno skripta »Mikologija« za poslijediplomske studije i nastavne tekstove u udžbenicima »Dermatologija i venerologija« (D. Jakac i sur.) iz 1981. godine i »Kožne i spolne bolesti« (A. Kinsky i sur.) 1982. god. Uređivao je časopis »Bilten« (Rijeka), »Zbornik VII. kongresa dermatovenerologa Jugoslavije«, Opatija, »Spomenica« u povodu 25. obljetnice Medicinskog fakulteta u Rijeci i »Educatio medica« (Rijeka). Član je IX. odjela društva Pomorska medicina, na čiji je poziv održao referate na njihovim kongresima, Reunion de Lyon de la Société française de Dermatologie, International Society of Tropical Dermatology. Član je Hrvatskoga liječničkog zbora od 1947. godine, osnivač i predsjednik Dermatovenerološke sekcije ogranka Rijeka te predsjednik predsjedništva u Sekciji dermatovenerologa Zagreb. Bio je glavni tajnik predsjedništva Udruženja dermatovenerologa bivše Jugoslavije. Član je Hrvatskog društva za alergologiju i imunologiju, bio je član Odbora za dodjelu nagrade F. Kogoj. Nagrađen je brojnim priznanjima, diplomama i zahvalnicama. Medicinski fakultet Sveučilišta u Rijeci dodijelio mu je 2005. godine u povodu 50. obljetnice osnutka medalju i »Povelju« za prepoznatljiv osobni doprinos u stvaranju, razvoju te promicanju kvalitete i identiteta Fakulteta.

Teško mi je govoriti o prijateljima koji su otišli zauvijek. Otišao je naš prijatelj i učitelj, tiho, onako kako je i živio. Mi koji smo imali čast poznavati ga možemo mu samo reći hvala i slava!

»Na kraju, nećemo se sjećati riječi svojih neprijatelja, nego tišine svojih prijatelja.« (Martin Luther King Jr)

»In the end, we will remember not the words of our enemies, but the silence of our friends.« Martin Luther King Jr

Jasna Lipozenčić

Dr. FRANJO VRUS

(6. 1. 1906. – 6. 5. 2007.)



Dr. Franjo Vrus rođen je u Čabru, završio je nižu gimnaziju u Senju, klasičnu gimnaziju na Sušaku i diplomirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1931. Životni je put započeo kao podoficir na odsluženju vojnog roka u Hotedrščici na tadašnjoj granici prema Italiji, gdje je 1932. upoznao svoju suprugu Ladislavu s kojom je imao troje djece.

Nakon staža u Zagrebu radio je kao liječnik u bolnici u Bijeljini, zatim kao pripravnik u Psihijatrijskoj bolnici u Vrapču, a kao sekundarni liječnik bio je i voditelj odjela te bolnice u Velikoj Gorici.

Kotarski je liječnik u Brinju bio od 1940. do 1942., a od 1941. surađuje s NOP-om, liječi bolesne i ranjene partizane i šalje im lijekove i sanitetski materijal. Stavljen je zbog toga s cijelom obitelji pod nadzor ustaša i talijanske vlasti pod prijetnjom slanja u Jasenovac. Od listopada 1942. do kraja rata radio je u Zdravstvenoj stanici u Donjem Miholjcu, a ondje je zbog suradnje s partizanima uhićen i otpremljen u Županijsko redarstvo u Osijeku, odakle ga je spasio podžupan Rihtarić, koji je nekad bio predstojnik u Velikoj Gorici. Priznato mu je sudjelovanje u NOP-u od 1941.

Od 1946. do 1955. dr. Vrus bio je kotarski liječnik te osnivač i ravnatelj kotarske zdravstvene službe i Doma zdravlja u Zlataru, gdje je kao jedini liječnik u kotaru bio i sanitarni inspektor, liječnik lječilišta Sutinske toplice i staračkog doma u Loboru. Kotar je u to doba obuhvaćao općine Zlatar Bistricu, Konjščinu, Budinščinu, Bedekovčinu i Golubovec! Tu je on radio male kirurške zahvate, bavio se porođništvom, vadio je čak i zube i morao kao jedini liječnik biti na raspolaganju dan i noć! Išao je po tom golemom terenu pješke, biciklom ili seljačkim kolima, tek je kasnije stiglo prvo terensko vozilo. Nije moguće s današnjega gledišta shvatiti kako je uspio obavljati sav taj posao na terenu na kojem sada radi 15-ak liječnika. Nije u Kotaru Zlatar bilo tada ni jedne zdravstvene ustanove i nisu bile sređene higijensko-zdravstvene prilike, a cijelo je područje bilo relativno zaostalo. God. 1946. cijelo je selo Markuš Breg bolovalo od tifusa, a bilo je po selima dizenterije i drugih crijevnih bolesti.

On je uz to pohađao, željan znanja i usavršavanja u Školi narodnog zdravlja postdiplomski tečaj kliničke i socijalne medicine 1946.–1949. i postavio temelje za izgradnju Doma zdravlja u Zlataru, koji je kasnije postao ogledni nastavni centar ŠNZ te će se mnogi liječnici sjetiti terenske prakse u njemu. Nakon izgradnje Doma zdravlja sa svim pripadajućim sadržajima, stomatološkom i protetskom ordinacijom uvedena je stomatološka i druga preventiva i pregledi zuba kod školske djece. Od 1951. do 1954. je mortalitet djece smanjen na polovicu, a u selima je sagrađeno 14 higijenskih bunara. Za deset godina njegova rada u Zlataru je zaposleno 6 liječnika, danas ih ima više nego dvostruko. No uza sve te svoje stručne aktivnosti uspio se baviti planinarenjem, lovom i biciklizmom, a to je radio i u mirovini. Od 1955. je dr. Vrus liječnik DZ Črnomerec (kasnije DZ Susedgrad) i honorarni liječnik DZ željezničara.

Jedan je od najstarijih članova Hrvatskoga liječničkog zbora, a bio je član Saveza udruženja boraca i Saveza rezervnih vojnih starješina te dugogodišnji predsjednik kotarskih, rajonskih i mjesnih organizacija Crvenog križa.

Kad je koncem 1972. s više od 40 godina radnog staža otišao u mirovinu nije prestao raditi i posvetio se radu u Crvenom križu. Bio je predsjednik mjesne organizacije Crvenog križa Gajnice 1975.–1990. i održao je više od 50 predavanja uz prikazivanje filmova na terenu i u školama.

Za sav taj svoj predani i teški rad dobio je niz priznanja i odlikovanja: Orden zasluga za narod sa srebrnim zrakama, Diplomu Glavnog odbora i Gradskog odbora Crvenog križa u povodu 100-godišnjice Crvenog križa, Zlatnu plaketu Crvenog križa i Zlatni cvijet za dugogodišnji samoprijegorni rad i izvanredni doprinos razvoju Crvenog križa grada Zagreba, Spomen-medalje u povodu 20-godišnjice i 25-godišnjice oslobođenja Zagreba te još niz priznanja i nagrada. Na ovogodišnjoj Godišnjoj skupštini HLZ-a dobio je »Posebnu zahvalnicu« za svoje dugogodišnje članstvo.

Sva ta odlikovanja i nagrade zapravo su sitnica prema onome što je skromni i samozatajni čovjek dr. Franjo Vrus kao pionir zdravstva i liječnik učinio za ovaj narod. Gotovo 60-godišnji rad ne može se adekvatno nagraditi nikakvim odlikovanjima ni nagradama.

Nikako se ne može nagraditi sav onaj trud, svi oni napori i neprospavane noći koje je, slijedeći Hipokratovu zakletvu, dr. Franjo Vrus žrtvovao za svoj narod i svoju domovinu! Mi ga možemo samo zadržati u trajnom sjećanju.

Neka mu je vječna hvala i slava!

Dragutin Kremzir